

De família gestora, Cristina Pamies va estudiar relacions laborals i l'any 1974, al costat de la seva mare, va fundar l'assessoria que duu el seu nom, una assessoria dedicada sobretot al tema laboral: "La mare ja treballava a la gestoria del meu oncle, que estava especialitzada en qüestions de dret. És a dir, que jo m'he trobat una mica en aquesta feina impulsada per la família, però volia fer alguna cosa per mi mateixa, tenir la meua pròpia parcel·la una mica independent de l'entorn familiar i matrimonial, i em vaig posar a treballar amb la meua mare." Després, el seu marit també va obrir una assessoria a Cornellà: "Tenim els dos negocis completament separats, cadascú porta el seu, cosa que no vol dir que no ens consultem i ens donem consells." Ara, d'altra banda, la mare de la Cristina ja està jubilada, tot i que no deixa d'ajudar-la quan cal: "Ha estat sempre una persona molt emprendedora, amb una gran visió de futur i va ser pionera en moltes coses. De fet, encara em dona moltes lliçons i em punxa perquè tot continuï endavant."

Amb els anys, a més, la visió que es tenia del graduat social ha anat canviant: "De totes maneres, penso que encara se'ns veu com el germà pobre de l'advocat. És possible que això no sigui així dins del ram de dret laboral, però l'empresari encara mira una mica l'assessor laboral com el parent pobre de tots els assessors." Per a l'emprenedor, la figura més important és la del fiscalista: "Té molt de pes dins d'una empresa. Crec que es pot afirmar amb tota seguretat que si la firma està contenta amb l'assessor fiscal, laboralment funciona bé. En canvi, si la qüestió laboral va bé però hi ha alguna mancança o error fiscal, pots començar a tenir problemes." Tot això ha fet que, amb el temps, la Cristina s'adonés que no podien treballar sols: "Ara tenim col·laboradors en les diferents branques de l'assessorament, perquè hem vist que els clients volen que es gestioni tot des d'un sol lloc i és molt lògic. Nosaltres hem de donar documentació a qui porta els temes fiscals, en cas de litigi també els hauré de donar a l'advocat, etc., per això preferim tenir una sèrie de col·laboradors habituals que puguin ajudar-nos a resoldre qualsevol problema dels nostres clients."

Actualment, unes 250 empreses es refien de la professionalitat de la Cristina i els seus companys: "Som cinc persones les que portem el gruix de la clientela, i estic convençuda que fa uns anys no ho haguéssim pogut fer, però les noves tecnologies ens ajuden molt perquè sigui així." A més, d'aquestes cinc, hi ha dos grans puntals que participen en les qüestions més complicades: "Tinc un company, Miquel Àngel Torrentó, que ja és soci de l'empresa i que fa molts anys que treballa amb nosaltres; porta una gran quantitat de temes. I després hi ha el meu fill, que fa poc temps que s'ha incorporat al despatx i que fa tasques molt més puntuals; li agrada bellugar-se i per això s'encarrega del tema d'estrangers i d'anar a les obertures d'establiments i a les diverses administracions a fer alguns dels tràmits que ens són necessaris." Pel que fa als sectors empresarials amb què més treballen, la Cristina creu que hi ha una diferència marcada per la geografia: "Al Baix Llobregat toquem molt la construcció, les empreses siderometal·lúrgiques, el comerç al

detall i tot allò relacionat amb el món de l'automòbil. Al Barcelonès, en canvi, tenim com a clients moltes oficines i despatxos, i també notaris, tot i que no tants com quan vam començar, perquè aleshores tenien la seva pròpia mutualitat i no estaven integrats al règim general com la resta de professionals."

Pel que fa al nombre d'estrangers, un tema que va en augment en aquest començament de segle, la Cristina pensa que cal relacionar-lo amb les xifres de l'atur del país: "Els empresaris volen contractar-los perquè no troben personal autòcton que vulgui fer les feines que els ofereixen. Però després veiem que hi ha molta gent a l'atur i molta que crec que no vol treballar. Jo mateixa he tingut bastants problemes per contractar un missatger, m'ha costat molt que l'INEM m'enviés algú i, quan ho ha fet, et ve un dia i mai més no el tornes a veure." És això precisament el que fa que es preguntí si realment tothom té ganes de treballar: "Tenim com a client una empresa de construcció força gran en què la gran majoria dels treballadors són marroquins, tots legalitzats i que no porten cap problema a l'empresari, i, a més, se'ls paga el que se'ls ha de pagar, i les coses funcionen perfectament. Si un individu està legalitzat i treballa com a peó o com a oficial, realment cobra el mateix que una persona d'aquí amb la mateixa qualificació i experiència. El problema és trobar aquí algú que vulgui fer de peó o anar a collir maduixots..."

Des que va començar a treballar a mitjan dels setanta, la Cristina ha viscut una sèrie de reformes laborals i ara observa amb deteniment la reacció dels empresaris i dels sindicats davant les noves lleis: "De reformes, n'hi ha moltes, però a l'hora de la veritat canvien molt poques coses. En aquests moments, els sindicats estan pressionant perquè es facin contractes indefinits, i penso que és lògic que busquin la seguretat en el treball, cosa que trobo positiva, i que els directius també acceptarien més fàcilment si es reduïssin les indemnitzacions, perquè és això el que més por els fa. Normalment, l'empresari no vol acomiadar ningú, però tem aquests 45 dies per any treballat. Realment això els fa tremolar i penso que és el que s'ha d'arreglar." A vegades, en aquesta feina, no hi ha cap més remei que anar a judici, però la Cristina ho evita tant com pot: "Som partidaris d'arribar sempre a un acord, i en general els nostres clients també. Ens hem trobat, i no fa gaire, amb dues sentències, una que creïem guanyada i hem perdut, i una que ja donàvem per perduda i que, en canvi, hem guanyat. Amb això vull dir que en un judici tot depèn d'un senyor o d'una senyora que es diu magistrat, que té el seu punt de vista sobre l'assumpte i que hi pot haver moltes coses que influeixin en la seva decisió, per aquesta raó sempre procurem arribar a un pacte amb la part contrària." I és això el que la mateixa Administració proposa: "Ens donen la possibilitat d'anar al CMAc, i fins i tot els mateixos magistrats, quan entres a la sala, t'insisteixen fins a la sacietat per si no hi ha una altra manera d'arreglar-ho."

Pensant en el futur, la idea de la Cristina és continuar creixent: "Crec que estem capacitats per portar més empreses, o sigui que la idea és promoció, promoció i promoció perquè siguin més els qui confiïn en nosaltres, i després seguir fent la feina ben feta com fins ara."

“De reformes, n’hi ha moltes, però a l’hora de la veritat canvien molt poques coses”

Cristina Pamies - Barcelona (Barcelonès)